

Arrest

nr. 286 305 van 20 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 oktober 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 december 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 30 januari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 oktober 2012 dient verzoeker in België een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg.

1.2. Op 19 maart 2013 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Op 14 juni 2013 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg.

1.4. Op 16 december 2013 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

- 1.5. Op 21 september 2017 wordt verzoeker ambtshalve afgevoerd uit de bevolkingsregisters.
- 1.6. Op 18 oktober 2017 wordt de F-kaart van verzoeker afgenomen.
- 1.7. Op 6 november 2017 vraagt verzoeker om opnieuw in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.
- 1.8. Op 28 november 2017 weigert de verwerende partij om verzoeker terug te plaatsen in zijn vorige administratieve toestand. Het beroep dat verzoeker hiertegen indient, wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 215 002 van 11 januari 2019.
- 1.9. Op 17 mei 2019 vraagt verzoeker voor de tweede keer om in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.
- 1.10. Op 12 juli 2019 meldt de verwerende partij dat aan voormeld verzoek geen gunstig gevolg kan worden gegeven. Bij arrest nr. 230 360 van 17 december 2019 verwerpt de Raad het hiertegen ingestelde beroep.
- 1.11. Op 27 januari 2021 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg.
- 1.12. Op 12 juli 2021 neemt verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest nr. 266 274 van 5 januari 2022 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingediende beroep.
- 1.13. Op 28 april 2022 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg.
- 1.14. Op 27 oktober 2022 neemt verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28/04/2022 werd ingediend door

Naam: [M.]

Voornamen: [A.J.I.]

Nationaliteit: Afghanistan

Geboortedatum: [...]1991

Geboorteplaats: [...]

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn vader, de genaamde M.A.B. (...). van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Er werd reeds eerder een aanvraag gezinshereniging ingediend namelijk op 5.10.2012 en 27.01.2021, met een weigering bijlage 20 dd 19.03.2013 en 12.07.2021 op basis van onvoldoende bewijzen ten laste. (RvV 264759 7/01/2022 het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen)

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die te hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische

onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien, en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Ter staving van de afhankelijkheidsrelatie worden de volgende documenten voorgelegd:

- *Arbeidsovereenkomst dd. 29.05.2015 N V. Compass Group Belgilux met bijhorende loonfiches voor de maanden januari 2022 tot april 2022;*
- *Verzendbewijzen van geld via Ria vanwege de referentiepersoon aan betrokkene voor de jaren 2010, 2011 en 2012:*
- *Ziekenkostenverzekering*
- *Huisvesting (De Gentse Haard Basishuurprijs 960 euro, na berekening: 364,61)*
- *Vaste en variabele kosten tussentijds Factuur maart 2022 (Engie), factuur 29/03/2022 Farys*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt opnieuw niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen betreft, dit is opnieuw op geen enkele manier aangetoond.

De voorgelegde verzendbewijzen van geld zijn ondertussen al ruim 10 jaar oud. Aangezien het onvermogen echter opnieuw niet is aangetoond, zijn de stortingsbewijzen niet relevant. Daarbovenop werd, het weze herhaald, vastgesteld dat betrokkene geruime tijd tewerkgesteld was in België; hij werkte van 2013 tot begin 2021. Dit is weliswaar lovenswaardig en getuigt van een vaste wil tot integratie, maar het is niet te rijmen met de voorgehouden bewering ten laste te zijn.

Het gegeven dat betrokkene sedert 8/10/2012 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat het geen zin heeft nog een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen. Betrokkene kan klaarblijkelijk niet afdoende aantonen reeds van in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag ten laste zijn van de referentiepersoon. Bovendien is betrokkene sinds geruime tijd zelf tewerkgesteld, waardoor het ten laste aspect nog minder aannemelijk is. Ook liet zij al die jaren na zijn onvermogenheid in het land van herkomst daadwerkelijk aan te tonen. Indien betrokkene daadwerkelijk ten laste is of was van referentiepersoon, had Hij dit bij de verscheidene aanvragen reeds lang kunnen aantonen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op:

"schending van de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht".

Hij betoogt als volgt:

“2.1.1.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte opwerpt dat in casu niet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. werd voldaan, zodat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker dient te worden afgewezen.

Verzoeker heeft echter wel degelijk de voorwaarden zoals voorzien in artikel 40ter Vw. voldaan. Meer bepaald stelt artikel 40ter Vw. het volgende :

“Art. 40 § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld”.

2.1.2.

Dat conform deze bepalingen de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, voldoende huisvesting en een ziekteverzekering welke de medische kosten van verzoeker zal dekken.

Verzoeker heeft verschillende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat aan deze voorwaarden voldaan is.

Meer bepaald heeft verzoeker een geregistreerde huurovereenkomst voorgelegd, het bewijs van het hebben van een ziekteverzekering, evenals bewijzen van voldoende inkomsten in hoofde van de referentiepersoon.

Uit deze documenten blijkt dan ook duidelijk dat de voorwaarden van het hebben van voldoende huisvesting, ziekteverzekering en stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen werden aangetoond en genoegzaam bewezen.

Dat in casu verzoeker aan de in artikel 40ter Vw. gestelde voorwaarden heeft voldaan, zodat de bestreden beslissing manifest foutief gemotiveerd is waar gesteld wordt dat de aanvraag gezins-hereniging van verzoeker geweigerd wordt omdat niet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. werd voldaan.

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat verzoeker niet voldoende zou hebben aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Dat het 'ten laste zijn' van een descendent ouder dan 21 jaar een voorwaarde is welke wordt gesteld in artikel 40bis Vw. en niet in artikel 40ter Vw.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest verkeerd gemotiveerd is en een schending inhoudt van artikel 40ter Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bijgevolg dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker niet zou hebben aangetoond dat hij onvermogen was in het land van herkomst.

Verzoeker werd nochtans eerder en meer bepaald op 16 december 2013, in het bezit gesteld van een F kaart n.a.v. van de aanvraag gezinshereniging die hij op 14 juni 2013 had ingediend met zijn Belgische vader.

Dat verzoeker op dat ogenblik 22 jaar oud was en hij bijgevolg had aangetoond dat hij onvermogen was in het land van herkomst, ten laste was van zijn vader en zijn vader over voldoende bestaansmiddelen beschikte om hem te onderhouden.

Dat verzoeker sinds 2013 ononderbroken in België verblijft en uiteindelijk zijn verblijfskaart verloor omwille van een onterechte ambtshalve schrapping.

Aangezien verweerder in 2013 van oordeel was dat verzoeker aan de voorwaarden voldeed om zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 40ter Vw. goed te keuren, dienen de documenten welke verzoeker op dat ogenblik indiende, ook thans opnieuw gebruikt te worden bij de huidige aanvraag gezinshereniging van verzoeker.

Immers, indien verzoeker in 2013 aantoonde dat hij onvermogen was in het land van herkomst en ten laste van zijn vader, dient ook thans aangenomen te worden dat verzoeker in Afghanistan onvermogen is en ten laste was van zijn vader, aangezien er zich geen enkele wijziging heeft voorgedaan in de situatie van verzoeker ten opzichte van Afghanistan en hij bovendien niet naar Afghanistan is teruggekeerd sinds 2013.

Door het verlies van zijn verblijfskaart, kon verzoeker ook geruime tijd niet werken, zodat hij ten laste was van zijn vader.

Er anders over oordelen, zou immers impliceren dat verzoeker bij zijn aanvraag in juni 2013 ook niet zou aangetoond hebben onvermogen te zijn en ten laste van zijn vader in het land van herkomst.

Dat ook de op dat ogenblik ingediende documenten thans nog steeds gelden.

Bovendien moet verzoeker aantonen dat hij ten laste was van zijn vader op het ogenblik dat hij nog in zijn land van herkomst verbleef en niet op een ogenblik dat hij in België verblijft.

Dat de bestreden beslissing dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze werd genomen, nu geen rekening werd gehouden met de eerder door verzoeker ingediende documenten, die zich ongetwijfeld nog

in zijn dossier bevinden en op grond waarvan zijn aanvraag gezinshereniging met zijn Belgische vader in 2013 werd goedgekeurd.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van de zorgvuldigheidsplicht.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat dit in casu dan ook niet gebeurd is, nu verweerder geen rekening heeft gehouden met de eerder door verzoeker ingediende stukken, op basis waarvan zijn eerdere aanvraag gezinshereniging werd goedgekeurd.

Dat verweerder bovendien geen rekening mag houden met de tewerkstelling in België, nu verzoeker diende aan te tonen dat hij ten laste was van de referentiepersoon op een ogenblik dat hij nog in het land van herkomst verbleef.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.4.

Dat de bestreden beslissing bovendien niet correct gemotiveerd is waar gesteld wordt dat verzoeker werkte van 2013 tot begin 2021 wat niet te rijmen zou zijn met zijn bewering ten laste te zijn van zijn vader.

Nochtans vermeld verweerder zelf dat verzoeker slechts gewerkt heeft tot begin 2021, zodat hij sindsdien – en dus al minstens anderhalf jaar – ten laste is van zijn vader bij wie hij inwoont.

Verzoeker heeft dus wel degelijk aangetoond ten laste te zijn voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging.

Minstens diende verzoeker enkel aan te tonen dat hij ten laste was van de referentiepersoon op het ogenblik dat hij verbleef in zijn land van herkomst.

Dat verzoeker hieraan voldaan heeft, gelet op de vele stortingsbewijzen, evenals het gegeven dat voorheen zijn gezinshereniging werd goedgekeurd aangezien hij ten laste was van zijn vader.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd is en een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 15 december 1980.

Dat ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvV, 30 mei 2017, nr. 187.756).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden op grond van een schending van artikel 62 Vw., de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het algemeen van beginsel van behoorlijk bestuur, nl. de motiveringsplicht.

2.1.5.

Dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker met zijn Belgische vader in 2013 werd goedgekeurd op grond van de op dat ogenblik door hem ingediende documenten betreffende zijn onvermogen in Afghanistan en het ten laste zijn van zijn vader ten tijde van het verblijf in Afghanistan.

Dat verzoeker sinds 2013 niet naar Afghanistan is teruggekeerd en zijn situatie in Afghanistan dan ook niet gewijzigd is, zodat verzoeker nog steeds onvermogen is in Afghanistan.

Dat verzoeker sedert oktober 2017 niet meer over verblijfsdocumenten beschikt in België en hij dan ook op heden geen inkomsten (meer) heeft, zodat hij wordt onderhouden door zijn vader en ten zijnen laste is en ook verweerder heeft opgemerkt dat verzoeker sedert begin 2021 niet meer werkt.

Dat de vader van verzoeker heeft aangetoond dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt en ook het bewijs van ziekteverzekering en het hebben van voldoende huisvesting werd aangetoond.

Dat bijgevolg aan alle in artikel 40ter Vw. vereiste voorwaarden in hoofde van verzoeker voldaan werd, zodat verzoeker in het bezit dient gesteld te worden van een F kaart.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 40bis juncto artikel 40ter Vw.

2.1.6.

Dat verweerder het redelijkheidsbeginsel in acht diende te nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag bestaan tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

Dat verzoeker in 2013 aan de hand van diverse documenten heeft aangetoond dat hij onvermogen en ten laste was van zijn vader in Afghanistan en hij sedert 2013 niet naar Afghanistan is teruggekeerd. Dat hij op grond van deze stukken in het bezit werd gesteld van een F kaart.

Dat de gehele familie van verzoeker (ouders, broer en zussen) in België verblijft en ook verzoeker in december 2013 in het bezit werd gesteld van een F kaart.

Dat verzoeker op grond van een onterechte ambtshalve schrapping zijn verblijfsrecht verloren heeft en hij sindsdien al het mogelijke heeft gedaan om opnieuw een verblijfsrecht te bekomen.

Dat verweerder zelf in een eerdere beslissing heeft gesuggereerd dat verzoeker een aanvraag conform artikel 40ter Vw. diende in te dienen.

Dat verweerder dan ook geenszins in alle redelijkheid kan stellen dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker met zijn vader dient geweigerd te worden.

Dat verweerder dan ook kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen, zodat er tevens sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen. Hiertoe volstaat het dat in de bestreden beslissing duidelijk, maar desnoods bondig, wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1999, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596).

2.3. In casu is de bestreden beslissing voorzien van een duidelijke juridische en feitelijke motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 40ter juncto artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Verweerder concretiseert dit vervolgens aan de hand van de feitelijke elementen eigen aan verzoekers dossier.

Verzoeker maakt niet duidelijk waarom deze motieven van de bestreden beslissing hem niet toelaten zich erop te verdedigen.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing. Deze inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht

2.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheids-beginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Verzoeker heeft zijn verblijfsaanvraag ingediend op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Vermits niet blijkt en verzoeker ook niet aanvoert dat de Belgische referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, is artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van toepassing.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
(...).

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op

maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(...)

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

(...)"

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet verwijst duidelijk naar familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid van dezelfde wet. Vermits verzoeker als descendent van een Belgische onderdaan een verblijfsaanvraag heeft ingediend, is in casu artikel 40 bis, §2, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet van toepassing, waarnaar de bestreden beslissing ook duidelijk verwijst.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2.

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...).

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

2.6. Het staat niet ter betwisting dat verzoeker ouder was dan 21 jaar toen hij op 28 april 2022 zijn aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart indiende om zijn Belgische vader te vervoegen. Het houdt in dat verzoeker moet aantonen ten laste te “zijn” van deze laatste.

2.7. In de bestreden beslissing kan duidelijk worden gelezen: “Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing”. Ze legt vervolgens concreet uit “Betrokkene is ouder dan 21 jaar. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien, en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.” Hierna worden concrete afwegingen gemaakt waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde van ten laste te “zijn” van de Belgische ascendent zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet.

2.8. Verzoeker kan gelet op het voormelde, ook al besluit de bestreden beslissing in fine “Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging”, niet dienstig de motivering van de bestreden beslissing gaan verengen tot een verwijzing naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en op grond daarvan voorhouden dat de bestreden beslissing manifest verkeerd is gemotiveerd omdat het ‘ten laste zijn’ van de ascendent een voorwaarde is die wordt gesteld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

2.9. De bestreden beslissing doet duidelijk geen uitspraak over de voorwaarden die zijn neergelegd in artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog dat hij voldoet aan de hierin gestelde voorwaarden is dan ook niet relevant. Het is niet meer dan een eigen overtuiging die de

bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen, daar hieruit duidelijk blijkt dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde van ten laste te zijn van de Belgische ascendent zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet.

2.10. Artikel 40bis, §2, 3° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vereist dat de descendent aantoonst dat hij in het land van herkomst ten laste was van de Belgische ascendent (zie onder meer: RvS 28 november 2017, nr. 239.984; RvS 12 november 2013, nr. 225.447) en ook nog ten laste is van deze laatste vanaf de vestigingsaanvraag tot op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing (cf. RvS 28 maart 2022, nr. 253.373).

2.11. Gelet op het voormelde kan verzoeker niet dienstig opwerpen dat verweerder geen rekening mag houden met diens tewerkstelling in België, nu hij *“diende aan te tonen dat hij ten laste was van de referentiepersoon op een ogenblik dat hij nog in het land van herkomst verbleef”*.

2.12. In de bestreden beslissing wordt onder meer vastgesteld:

“dat betrokkene geruime tijd tewerkgesteld was in België; hij werkte van 2013 tot begin 2021. Dit is weliswaar lovenswaardig en getuigt van een vaste wil tot integratie, maar het is niet te rijmen met de voorgehouden bewering ten laste te zijn”.

“Het gegeven dat betrokkene sedert 8/10/2012 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015)”.

2.13. Verzoeker betoogt dat hij inderdaad slechts heeft gewerkt tot begin 2021, *“zodat hij sindsdien en dus minstens anderhalf jaar- ten laste is van zijn vader bij wie hij inwoont”*. Verder werpt verzoeker op dat hij *“sedert oktober 2017 niet meer over verblijfsdocumenten beschikt in België en hij dan ook op heden geen inkomsten (meer) heeft, zodat hij wordt onderhouden door zijn vader”*.

2.14. Echter ziet de Raad niet in hoe uit het feit dat verzoeker heeft opgehouden te werken begin 2021 en niet meer beschikt over verblijfsdocumenten sedert oktober 2017, ipso facto voortvloeit dat hij ten laste is van zijn vader sedert 28 april 2022, datum waarop verzoeker een vestigingsaanvraag indiende. Verzoeker is een gezonde jonge man van 31 jaar. Dat verzoeker inwoont bij zijn vader volstaat te dezen niet om aan te tonen dat hij ten laste is van zijn vader, zoals de bestreden beslissing al terecht aangeeft. De afhankelijkheidsrelatie dient te worden aangetoond met stukken zoals bijv. geldstortingen door de referentiepersoon ten behoeve van verzoeker, betalen van facturen, abonnementen e.d. van verzoeker door de referentiepersoon, ..., quod non in casu. Het feit dat de referentiepersoon zelf werkt, waarbij diens arbeidsovereenkomst en loonfiches werden voorgelegd en dat er verzendbewijzen werden voorgelegd *“van geld via Ria vanwege de referentiepersoon aan betrokkene voor de jaren 2010, 2011 en 2012”* en dat er daarnaast het bewijs van ziekenkostenverzekering, huisvesting alsook facturen van Engie en Farys werden overgemaakt, tonen niet aan dat verzoeker sedert 28 april 2022 ten laste is van zijn Belgische vader. Evenmin wordt dit aangetoond door verzoekers overtuiging dat hij wel degelijk ten laste is van zijn Belgische vader en dit afdoende heeft aangetoond. Dat verzoeker ten laste is van de Belgische referentiepersoon sedert 28 april 2022, wordt evenmin aangetoond door zijn betoog dat hij in het verleden in december 2013 in het bezit werd gesteld van een F-kaart en dus heeft aangetoond te voldoen aan alle voorwaarden, noch door zijn overtuiging dat hij destijds ten onrechte ambtshalve werd geschrapt uit de bevolkingsregisters. Het is ook niet omdat verweerder na de ambtshalve schrapping uit de bevolkingsregisters suggereerde aan verzoeker om een aanvraag in te dienen op grond van artikel 40bis, §2, 3° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat dient te worden aangenomen dat hij aan alle hierin gestelde voorwaarden voldoet.

2.15. De vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker niet heeft aangetoond ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon, volstaat om de bestreden beslissing te schragen, dit gelet op het gestelde in punt 2.10. De Raad gaat dan ook niet in op de kritiek van verzoeker die betrekking heeft op de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij niet heeft aangetoond dat hij ten laste was van de Belgische referentiepersoon in het land van herkomst. Zelfs als deze kritiek gegrond zou zijn, kan dit immers geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.16. In een tweede middel werpt verzoeker op, *“schending van artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familielevens”*.

Hij betoogt als volgt:

“2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familielevens wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familielevens bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinslevens’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinslevens betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinslevens of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de zoon van de Belgische referentiepersoon en woonde in Afghanistan ononderbroken samen met zijn ouders. Ook na zijn aankomst in België woont hij sedert 2012 samen met zijn ouders. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familielevens.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinslevens te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangen-afweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinslevens een “fair balance” (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en

gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoeker heeft in Afghanistan steeds samengewoond met zijn vader en vormt vanaf zijn aankomst in België een gezin met zijn vader, moeder en broers en zussen. De bestreden beslissing zorgt dan ook voor een scheiding van het gezin.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn gezin teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.2.3.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, *Sarközi en Mahran v. Oostenrijk*, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier, geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekers waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van verzoeker naar het land van herkomst zou teweegbrengen, temeer daar zijn vader in België verblijft en hij ten laste is van zijn vader, zodat hij in Afghanistan geenszins alleen zal slagen om te kunnen overleven.

Dat verweerder dan ook een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Dat bovendien het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Verzoeker heeft bijgevolg een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

De belangenafweging is dan ook niet op een redelijke wijze geschied en heeft geenszins in een fair balance geresulteerd tussen het belang van verzoeker enerzijds en het algemeen belang van de samenleving anderzijds.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van artikel 8 EVRM.”

2.17. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

2.18. Het loutere gegeven dat verzoeker als gezonde volwassen man van 31 jaar samenwoont met zijn vader en andere familieleden, volstaat niet om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

2.19. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij niet heeft aangetoond ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon niet aan het wankelen brengt. De vereiste dat verzoeker dient aan te tonen ten laste te zijn van zijn vader kan worden beschouwd als een voorwaarde die het respect voor artikel 8 van het EVRM in werking stelt. (zie mutatis mutandis RvS 12 december 2019, nr. 246.382: *“Par ailleurs, si l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 précitée, il ne fait pas obstacle à l'application de règles, telles celles prévues par l'article 10 de la même loi, qui assurent, moyennant le respect de certaines conditions, la mise en oeuvre du droit au respect de la vie privée et familiale de l'étranger en Belgique.”*). Verzoeker toont ook niet aan dat hij ten laste is van andere familieleden met wie hij zegt samen te wonen.

2.20. Voorts bevat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoeker hierin afwegingen verwacht aangaande zijn privéleven en al evenmin over *“de moeilijkheden die een verwijdering van verzoeker naar het land van herkomst zou teweeg-brengen”*. Alleszins maakt de bestreden beslissing op zich geen einde aan welk privé- of gezinsleven dan ook.

2.21. Een schending van artikel 8 van het EVRM en de spiegelbepaling van artikel 22 van de Grondwet blijkt dan ook niet. Verzoekers ruime theoretische beschouwingen over het voormelde verdragsartikel kunnen niet tot een ander oordeel leiden.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA